

Poněvadž nař. rozhodnutí jednak potvrzuje předeapsání dávky z jedné polovice zcizené nemovitosti, jednak nařizuje samostatný předpis dávky z druhé polovice, vycházel žal. úřad z nesprávného právního názoru a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 1772.

Spolkové právo: * Ustanovení stanov spolku podle spolkového zákona z r. 1867, že v případě úředního rozpuštění rozhodne poslední předseda o použití spolkového jmění, je nepřipustné.

(Nález ze dne 21. prosince 1922 č. 19.462.)

Dr. Hugo N. v O. proti ministerstvu vnitra v Praze (min. taj. Dr. V. Dusil) o založení spolku.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím ministerstvo vnitra odepřelo vzítí na vědomí oznámení st-le a společníků, že hodlají založiti spolek »Verein für Heimatschutz u. Heimatkunde in Schlesien« a) zakázalo utvoření tohoto spolku s odůvodněním, že ustanovení čl. 12 stanov, dle něhož má v případě úředního rozpuštění spolku poslední předseda spolku rozhodnouti o použití spolkového jmění, vzhledem na účel spolkový je protizákonné, neboť by tím předseda spolku i po rozpuštění spolku vykonával svoji funkci a tím by vlastně také spolek nadále provozoval svoji činnost.

O stížnosti, která rozhodnutí to napadá jako nezákonné, nss uvážil:

Spolkový zákon z 15. listopadu 1867 č. 134 ř. z., nařizuje sice v § 4, odst. 2. lit. i), že stanovy spolku musí obsahovati ustanovení o jeho rozpuštění (die Bestimmungen über dessen Auflösung«). Z § 6 je však zřejmo, že obsah stanov nesmí odporovati zákonu. Z toho plyne, že také ustanovení stanov o rozpuštění spolku jsou přípustna jenom potud, pokud zákon sám pro tento případ nemá předpisů odchýlných.

Spolkový zákon rozeznává přesně rozejití spolku (»freiwillige Auflösung«) a úřední rozpuštění jeho (»behördlich verfügte Auflösung«). Pro případ rozejití nařizuje v § 26 toliko, že rozejití má odstupujícím představenstvem býti ihned oznámeno zemské politické správě a jí uveřejněno v úředním listě. V případě rozpuštění úřadem nařízeného, které jest dle § 27 rovněž uveřejniti, připojuje však zákon další ustanovení, že jest ve příčině spolkového jmění učiniti od úřadů přiměřená zákonná opatření. Kdežto tedy v prvním případě, zákon s hlediska spolkové policie ponechává spolku volnost, aby sám určil, co se má státi s jměním jeho, vyhlašuje tehdy, byl-li spolek úředně rozpuštěn, opatření o jmění výlučně úřadů samému. Ježto pak nařizuje úřadu, aby učinil přiměřená opatření zákonná, a o stanovách spolku se vůbec nezmiňuje, nelze rozuměti ustanovení tomu ani tak, že by úřad byl pouze vykonavatelem příslušného nějakého ustanovení stanov spolku nyní rozpuštěného, nýbrž jen tak, že mu zákon přiznává oprávnění s tímto jměním disponovati, arciž jen v mezích zákonných předpisů. Podle toho jsou tedy ustanovení stanov o tom, co se má státi se spolkovým jměním v případě úředního rozpuštění spolku, pokud by nebyla v soulase s citovaným předpisem, nepřipustna.

To odpovídá také povaze věci. Neboť stanovy jsou normy pro organizaci a činnost spolku; nemohou tedy obsahovati dispozice přesahující existenci spolku. Je tedy ovšem přípustno ustanovení stanov o tom, co má učiniti se jménem spolkovým valná hromada nebo jiný orgán spolkový, když se usnáší o rozpuštění spolku, není však myslitelná dispozice stanov o tom, co se má státi se jménem spolkovým, když spolek byl úředně rozpuštěn a přestal tedy existovati ještě dříve, nežli spolkový orgán nějakou disposici ohledně majetku učinil.

Ustanovení čl. 12 stanov v konkrétním případě předložených, dle něhož v případě úředního rozpuštění spolku má poslední předseda rozhodnouti o použití spolkového jmění, odporuje tedy předpisu § 27 spolkového zákona. Ježto podle § 6 cit. zákona může utvoření spolku, jehož zařízení je v rozporu se zákonem, úřadem býti zakázáno, nelze shledati, že by nař. rozhodnutím bylo bývalo nezákonně porušeno subjektivní právo st-lovo.

Č. 1773.

Kinematografy: Uděluje licenci kinematografickou může úřad nabyvatele zavázati, aby odváděl určitou dávku k veřejným účelům. Nebyla-li pak dávka včas zaplacená, lze naříditi uzavření podniku.

(Nález ze dne 21. prosince 1922 č. 19.463.)

Věc: Otakar K. v T. proti ministerstvu vnitra v Praze (min. taj. Dr. V. Dusil) o dávku z biografu ve prospěch státní péče invalidní.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výnosem zemské politické správy v Brně ze dne 16. listopadu 1919 č. — udělena st-li licence kinematografická pro T. Zároveň stanoveno, že majitel licence se zavazuje odváděti ve prospěch státní invalidní péče dávky, které budou snad zavedeny; dokud se tak nestane, ukládá se majiteli licence odváděti výtěžek z kina z podstatné části státní péči o válečné poškozence (úřadu pro péči o válečné poškozence v Brně).

Výnosem z 22. září 1920 č. j. — zemská správa politická — ježto ustanovení právě uvedené je nejasné a dává příležitost k různým výkladům — uložila st-li, aby počínajíc 1. červencem 1920 odváděl 10% hrubého příjmu ze svého podniku ve prospěch státní invalidní péče k rukám zemského úřadu pro péči o válečné poškozence v Brně, kterémužto úřadu se vyhrazuje kontrola hrubého příjmu podniku.

St-l se z tohoto výnosu neodvolal, nýbrž podal jen na ministerstvo vnitra žádost, aby mu dávka právě zmíněná byla cestou milosti prominuta nebo pro příště snížena, o kteréžto žádosti ministerstvo odmítlo jednati.

Výměrem z 30. dubna 1921 č. j. — zemská politická správa vyzvala st-le, aby dávku 10% hrubého příjmu z podniku, počínajíc 1. červencem 1920, do 14 dnů jmenovanému úřadu odvedl, jinak že bude proti němu dle § 26/3 min. nař. z 18. září 1912 č. 191 ř. z. zakročeno odnětím licence. Podané odvolání bylo nař. rozhodnutím ministerstva vnitra odmítnuto jako nemístné, poněvadž o povinnosti platit z hrubého příjmu 10 % dávku ve prospěch státní invalidní péče bylo již pravoplatně rozhodnuto. Zá-